

Ni alienats ni frustrats | Vicenç Devesa i Montserrat.....

En el segle XIX, quan el pensador Karl Marx va formular les seves teories, va insistir en la denúncia del paper de la religió com a element alienant per als obrers oprimits pel capitalisme desfermat. Aquesta idea tradicionalment s'ha resumit en la frase «la religió és l'opi del poble». Aquesta afirmació se sustentava en part en la sensació força estesa que els cristians pensaven més en l'altra vida (la vida eterna) i no treballaven prou en la millora de la vida terrenal.

El secularisme dels darrers anys ha avançat tant entre nosaltres que de ben segur Marx no podria pas emetre avui la mateixa sentència. I això no significa, ni de bon tros, que no hi hagi avui encara més elements d'alienació (que és tant com dir de mecanismes d'evasió de la realitat) que aleshores. Si algun sentiment defineix precisament la nostra societat és l'elevada frustració que genera, en bona part a causa del consumisme desbocat. Fins i tot, des d'aquest gran univers paral·lel que és internet, s'ha arribat a oferir la possibilitat de construir segones vides (l'anomenat Second Life), i la recerca de paradisos artificials és constant a la nostra societat; tot plegat, però, sense gens de sentit d'espiritualitat ni transcendència.

En aquest moment de frustració per no aconseguir la felicitat que tothom somia, convé que tots plegats, i

els cristians en primer lloc, fugim de les alienacions de la modernitat, les denunciem i siguem capaços de comunicar les raons profundes de l'Esperança que amara tot el missatge de l'Evangelí.

La millor manera de portar a la pràctica aquesta tasca s'hauria de concretar en accions per a combatre la injustícia arreu on es produeixi, i també en la denúncia de totes aquelles formes d'alienació que tan sovint ens amaguen la realitat i no ens deixen veure fets que ens apropen al Regne de Déu, no a l'altra vida, sinó en aquesta mateixa. Els mitjans de comunicació insisteixen, per exemple, a presentar-nos un jovent «passota», insoledari i irreflexiu; però sortosament aquesta no és tota la realitat. Se silencien el munt d'activitats de voluntariat que hi ha encara a la nostra societat, i a la base de la nostra Església en particular. Són també fets reals, però com que no donen joc comercial queden sovint amagats.

En aquest món que dèiem, tantes vegades abocat a la frustració, presentar un missatge positiu, esperançat i d'amor com és el de l'Evangelí no pot ser alienant, sinó tot al contrari; perquè, com ens han dit força teòlegs, el Regne de Déu es comença a construir en aquesta vida, en la vida de cada dia. D'això en tenim múltiples models actuals i passats, amb la figura de Jesús com a centre de tots ells. Aquest ha de ser el nostre camí.

Detall d'una pintura mural. Catedral ortodoxa de Nicosia (Xipre)

full

DIOCESÀ

SOLSONA | VIC

Núvols a muntanya.....

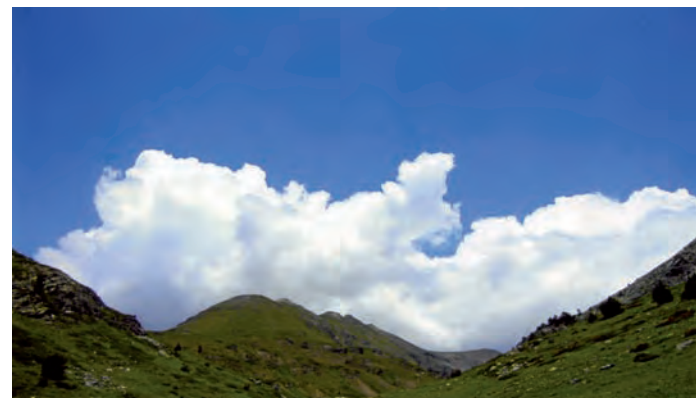

Foto: Dolors Costa

Sovint, mitjançant una fotografia, evoquem moments que ens han impressionat.

Captivats per un determinat gest o detall, volem que la imatge ajudi a fer-lo perdurable.

I ho mostrem amb satisfacció perquè al-

tres en gaudeixin. Com és el cas d'aquest viu contrast entre el verd dels tossals, el blau del cel i la imponent nuvolada.

full diocesà | Solsona i Vic.....

DIRECTORS:

VIC: Josep Casals
Santa Maria 1, 08500 VIC
Tel. / Fax 93 885 07 09
Correu electrònic:
mitjans-comunicacio@bisbatvic.com
SOLSONA: Júlia Ayala
Plaça Palau 1, 25280 SOLSONA
Tel. 973 48 06 19
C/e: mitjans@bisbatsolsona.cat

EDICIÓ: Mitjans de Comunicació Social de cada Bisbat.

REDACCIÓ: Santa Maria, 1 - 08500 VIC
ADMINISTRACIÓ:
Rda. Camprodon 2, 08500 VIC
Tel. 93 889 14 78 / Fax 93 88919 09

IMPRESSIÓ: Gràfiques Diac,
Ronda Camprodon 2, 08500 Vic

DIPÒSIT LEGAL: 14.355/60

Reunits en nom de Jesús.....

En l'escena de la vinguda de l'Esperit Sant el dia de la Pentecosta –que tantes vegades s'ha comentat i que ara teniu una nova ocasió de contemplar–, hi ha un detall sobre el qual fixar l'atenció. Consisteix en la circumstància que aquell grup que rep el do de l'Esperit Sant és un grup on es conviu fraternalment. Ens n'adonem consultant el llibre dels Fets dels Apòstols: *Eren constants i unànimes en la pregària* (1,14). *Pere es posà dret enmig dels germans reunits* (1,15). I, el dia de la Pentecosta, *es trobaven reunits tots junts* (2,1). Més endavant, Joan i Pere, en quedar lliures de les acusacions que els obligaren a presentar-se davant el Sanedrí, *anaren a trobar els seus i, quan*

van acabar la pregària, va tremolar el lloc on eren reunits; tots foren omplerts de l'Esperit Sant (4,23.31).

És obvi que en aquesta doble efusió de l'Esperit Sant hi ha un element comú que és la convivència fraternal, provinent, de retop, d'aquest mateix Esperit. Lluc, autor del llibre, resumeix la vida terrenal de Jesús dient que *s'acomiajà després d'haver donat instruccions als apòstols que ell havia escollit, mogut per l'Esperit Sant* (1,2). Raonablement podem deduir que l'acció de l'Esperit Sant és present en el moment de les instruccions i en el de l'elecció; de la mateixa manera que es fa present entre nosaltres quan l'amor de Crist ens converteix en comunitat de germans.

Diumenge de Pentecosta | Cicle B

Lectura dels Fets dels Apòstols (2,1-11)

Durant la celebració de la diada de la Pentecosta, es trobaven tots junts en un mateix lloc, quan, de sobte, se sentí venir del cel un so com si es girés una ventada violenta, i omplí tota la casa on es trobaven asseguts. Llavors se'ls aparegueren com unes llengües de foc, que es distribuïren i es posaren sobre cadascun d'ells. Tots quedaren plens de l'Esperit Sant i començaren a expressar-se en diversos llenguatges, tal com l'Esperit els concedia de parlar.

Residien a Jerusalem jueus piadosos provinents de totes les nacionalitats que hi ha sota el cel. Quan se sentí aquell so, la gent hi anà i quedaren desconcertats, perquè cadascú els sentia parlar en la seva pròpia llengua. Estranyats i fora de si deien: «No són galileus tots aquests que parlen? Doncs, com és que cada un de nosaltres els sentim en la nostra llengua materna? Entre nosaltres hi ha parts, medes i elamites, hi ha residents a Mesopotàmia, al país dels jueus i a Capadòcia, al Pont i a l'Àsia, a Frígia i a Pamfília, a Egipte i a les regions de Líbia, tocant a Cirena, hi ha forasters de Roma, hi ha jueus i prosèlits, hi ha cretencs i àrabs, però tots nosaltres els sentim proclamar les grandeses de Déu en les nostres pròpies llengües.»

Salm responsorial (Salm 103)

Quan envieu el vostre alè, Senyor, renoveu la vida sobre la terra.

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (12,3b-7.12-13)

Germans, ningú no pot confessar que Jesús és el Senyor si no és per un do de l'Esperit Sant. Els dons que rebem són diversos, però l'Esperit que els distribueix és un de sol. Són diversos els serveis, però és un de sol el Senyor a qui servim. Són diversos els miracles, però tots són obra d'un sol Déu, que els fa valent-se de cadascun de nosaltres. Les manifestacions de l'Esperit distribuïdes a cadascú són en bé de tots.

Perquè el Crist és com el cos humà: és un, encara que tingui molts membres, ja que tots els membres, ni que siguin molts, formen un sol cos. Tots nosaltres, jueus o grecs, esclaus o lliures, hem estat batejats en un sol esperit per a formar un sol cos, i a tots ens ha estat donat com a beguda el mateix Esperit.

Lectura de l'evangeli segons sant Joan (20,19-23)

El vespre d'aquell mateix diumenge, els deixebles eren a casa amb les portes tancades per por dels jueus, Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres.» Després els ensenyà les mans i el costat. Els deixebles s'alegraren de veure el Senyor. Ell els tornà a dir: «Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres.» Llavors alenà damunt d'ells i els digué: «Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells a qui perdonareu els pecats, els quedaran perdonats, però mentre no els perdoneu, quedaran sense perdó.»

Quan l'esperit humà es deixa posseir per l'Esperit diví | Pere Casas

Rebent l'Esperit Sant, els deixebles de Jesús esdevenen homes nous. Ni la por, ni la covardia, ni qualsevol poder, no seran capaços d'afeblir l'entusiasme i la decisió de proclamar l'Evangelí arreu del món. És que quan l'esperit humà es deixa posseir per l'Esperit diví, res ni ningú no poden aturar la Paraula de Déu.

Avui l'efusió de l'Esperit Sant no té l'espectacularitat de la primera Pentecosta, però la Pentecosta no s'ha pas acabat. L'Esperit continua actiu per esbatanar

finestres tancades, estructures injustes i predominis egoistes. I si no, que ho diguin els innumbrables homes i dones que, posseïts també per l'Esperit de Déu, continuen portant ací i allà l'obra salvadora de Crist a la plenitud.

Com el Pare m'ha enviat a mi,
també jo us envio a vosaltres.
Rebeu l'Esperit Sant

Defunció de Mn. Joan Valls i Pont, prevere diocesà

Foto del dia 21 d'abril del 2009

Ripoll.- Com a conseqüència d'una ràpida malaltia cardíaca, el dia 6 de maig va morir en un hospital de Barcelona, on estava ingressat, Mn. Joan Valls i Pont, a l'edat de setanta-vuit anys. Era natural de Montmaneu (Anoia), on havia nascut el 4 de març de 1931. Estudià al nostre seminari i fou ordenat prevere l'any 1955.

Inicià el seu ministeri pastoral com a vicari parroquial a Prats de Lluçanès i després a la Seu de Manresa. Passà a exercir com a rector d'Osormort, Espinelves i Cerdans; successivament, de l'Espelt, la Soledat d'Igualada i Sant Llorenç Savall. Quan residia a Igualada, ocupà els càrrecs de capellà de l'Hospital, consiliari de la Fraternitat de Malalts i de Càritas; també fou membre del Consell Presbiteral.

L'any 2001, arribà a Ripoll, on darrerament va exercir el seu ministeri sacerdotal com a vicari de les parròquies de Santa Maria i Sant Josep Obrer i, a més a més, de les parròquies de Llaers, Sant Bartomeu de Tenes, Vallfogona, les Llosses, Matamala, Palmerola, Vallespirans, Sovelles, Viladonja, Vinyoles de Portavella, Aranyonet,

Campdevàdol, Estiula, Gombrèn, Saltor, santuari de Montgrony i colònia de Santa Maria de Ripoll.

De caràcter franc, animós i de bon humor, mossèn Joan destacava pel seu generós treball ministerial, en especial en la seva relació amb els malats i la col·laboració amb l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lurdes. Era amant de la muntanya i de la música, aficions que practicava assíduament.

La cerimònia exequial tingué lloc al temple parroquial del seu poble nadiu, Montmaneu, el dia 7 de maig, amb la presidència del bisbe diocesà, Mons. Romà Casanova, i la companyia d'una cinquantena de preveres, que, juntament amb els familiars, feligresos i amics de Mn. Valls, volgueren donar-li l'últim adéu, bo i pregant a Déu que acollís en el descans etern el seu servent sacerdot, tot premiant-li amb la recompensa dels justos la seva vida al servei de l'Església diocesana. Al cel sia.

► Intencions del Sant Pare per a l'Apostolat de l'Oració en el mes de juny:

General: Perquè l'atenció internacional a les nacions més pobres suscití una ajuda concreta, en especial per alleujar-les de l'aclapament del pes del deute extern.

Missionera: Perquè les Esglésies particulars que treballen a les regions assolades per la violència siguin sostingudes per l'amor i la proximitat concreta de tots els catòlics del món.

Crònica de la visita pastoral a l'arxiprestat de l'Anoia-Segarra (4)

Dissabte 28 de febrer. Dedicà una part del dia als moviments i grups parroquials. Són nombrosos i dinàmics. Val la pena citar-los. Assistiren a l'assemblea un centenar llarg de representants que, gairebé, omplien la part central del temple. A més dels Consells Parroquials de Pastoral i Economia, hi havia: Catequistes, Associació Sagrada Família, Visitadors de malalts, Vida creixent, Administradors extraordinaris de l'Eucaristia, Legió de Maria, Escolans, Lectors, Monitors, Scouts d'Europa, Juntes de Corpus i Pessebre, Crups d'oració, Litúrgia, Catequesi pre-baptismal, Càritas, Mans Unides, Agermanament de Manaus (Brasil) i dos seminaristes teòlegs, en Joan Prat i en Xavier Bisbal. Al final va encoratjar a tothom a fer Església ja que «es el sagrament universal de salvació.»

Al vespre del mateix dissabte, el Prelat va presidir una solemne Missa estacional a l'església conventual dels Pares Caputxins. Fra Lluís de Reus, en donar la benvinguda, presentà les diferents activitats pastorals que es fan «al redós de la nostra església». «Com a família franciscana ací hi tenim radicat l'Orde Francisca Seglar, s'hi fa culte ordinari, formació permanent, lectio divina, atenció a gent necessitada, en resum: Vida litúrgica, Vida espiritual i Vida de família franciscana. Aquesta visita ens omple de goig. I ho feu precisament el dia tan destacat del vostre onomàstic». El Bisbe va agrair tan cordial rebuda i va desitjar que per molts anys Déu beneeixi aquesta comunitat caputxina i pugui fer tan valuós servei pastoral al cor de la ciutat igualadina.

Campanya de l'Assignació Tributària | Joan Carles Carles, ecònom diocesà.....

Enguany és el segon any en què el nou model d'assignació tributària a l'Església Catòlica està en funcionament. És hora, doncs, de fer balanç d'aquest primer any i valorar les perspectives d'aquest nou model de cara al futur.

L'any passat, en aquesta època, se'ns plantejava el dubte de quina seria la resposta dels ciutadans davant el canvi que representava, en la declaració de la renda, passar de destinar a l'Església un 0,52% a un 0,7%.

Es va fer una intensa campanya divulgativa en els mitjans de comunicació, que va permetre explicar en profunditat el canvi de model i, per tant, ressaltar la importància que tenia passar a dependre només de la voluntat dels ciutadans i no d'una aportació estatal garantida a través dels pressupostos generals de l'Estat. El resultat ha estat que, en l'àmbit de tot l'Estat, s'ha incrementat el nombre de declarants en 474.832 persones, arribant el total als prop de 8.500.000 contribuents.

Quant a les xifres, s'han recollit 241,3 milions d'euros, que suposen 67,5 milions d'euros (un 38,8%) més respecte l'exercici anterior. Aquest increment és el que ha permès compensar l'eliminació de l'exempció de l'IVA, que va representar en l'últim exercici fiscal del 2006 uns 30 milions d'euros, i disposar de més recursos en el Fons Comú Interdiocesà que es lliura a les diòcesis. Cal recordar que el que arriba a les diòcesis per aquesta via només representa un 15% del total d'ingressos i, per tant, cal un esforç molt important per a trobar altres recursos. També ha permès destinar 1,9 milions d'euros a les Càritas diocesanes per a atendre les necessitats més urgents amb motiu de la crisi econòmica.

Per tant, podem dir que el primer any d'aquest model ha estat positiu i que aquest increment en el nombre de ciutadans s'ha produït o bé perquè són creients i, per tant, se senten corresponsables amb la seva Església, o bé perquè reconeixen pràcticament l'aportació que l'Església catòlica fa al benestar de la societat.

És important, doncs, apropar als ciutadans totes aquestes tasques de pastoral religiosa, de transmissió dels valors, d'obra social i ensenyament cristià que fem des dels bisbats, parròquies, entitats i col·legis catòlics.

És per això que es continuaran fent campanyes publicitàries explicant el que fem.

De cara al futur és molt important que es mantingui i, en la mesura del possible, s'incrementi el nombre de contribuents, per diversos motius.

En primer lloc, en aquests moments de crisi econòmica, tota l'Església diocesana està fent un esforç molt important per acollir moltes persones necessitades, en els menjadors, en l'ajuda hospitalària, en l'ajuda penitenciària, etc. En segon lloc, aquest any la liquidació de l'IRPF, que correspon a l'any fiscal del 2008, probablement caurà, a causa justament d'aquesta situació de crisi. Per últim, altres ingressos que obté el bisbat per rendiments del patrimoni immobiliari també disminuiran per la conjuntura econòmica actual.

Per totes aquestes raons, encoratgem tots els col·laboradors de l'Església perquè marquin la creueta en la seva pròxima declaració, a través de les diferents opcions que tenen a la seva disposició: esborranys que facilita l'Agència Tributària, programa *Padre*, impresos de venda als estancs, via telemàtica o bé indicant al gestor que marqui la creueta. I també poden marcar la creueta a la casella de «altres finalitats socials», ja que això permetrà que altres ONGs, incloent-hi Càritas, rebin també un 0,7% de l'impost, sense que el contribuent hagi de pagar més.

Gràcies, de veritat, a totes les persones que marquen la casella de l'ajut a l'Església en la seva declaració de renda. És un gest que no costa res i que ens ajuda molt. Amb la vostra col·laboració podrem continuar fer tant X tants.

L'Esperit Sant, la llei nova | Romà Casanova, bisbe de Vic.....

Sant Pau en el camí de Damasc es va trobar amb Jesús, i la seva vida va canviar totalment. Fins aquell moment ell havia posat el sentit de la seva vida en el compliment de les lleis del judaisme. La llei per a ell eren totes les normes de comportament que un jueu havia de complir inexorablement per mantenir la seva identitat com a membre del poble de l'aliança amb Déu. El perill de les altres religions, en les èpoques de domini cultural foraster, feia necessari establir «un mur» de defensa, consistent en una multitud de normes jurídiques a complir. El just, per al judaisme, és el complidor de la llei.

Amb aquestes paraules, Pau expressa el canvi en la seva vida: *Tot ho considero una pèrdua, comparat amb el bé suprem que és conèixer Jesucrist, el meu Senyor... No tinc, doncs, una justícia pròpia, la que prové de la llei, sinó que tinc la justícia que se'ns dóna per la fe en Crist, la que prové de Déu i es fonamenta en aquesta fe* (Fl 3,8-9).

I així, doncs, ens podem preguntar: per a sant Pau ja no hi ha cap llei a complir per part del qui en Crist és una criatura nova? L'encontre amb Crist fou per a Pau, i per a tota persona que es trobi veritablement amb ell, un alliberament. Crist és la nostra llibertat. Però aquest alliberament no és per a viure en el llibertinatge –que fóra un esclavatge encara pitjor–, sinó per a viure la llei nova de l'amor amb què Crist ens ha alliberat.

La llei nova de l'amor que dóna la llibertat és l'Esperit Sant en els nostres cors. *Déu, donant-nos l'Esperit Sant, ha vessat el seu amor en els nostres cors* (Rm 5,5). L'única llei per al cristià és la llei de l'amor, que és present en el seu cor pel do de l'Esperit Sant. Per això en el Concili Vaticà II trobem que l'Església, «poble messiànic que té per cap Crist... té per condició la dignitat i la llibertat dels fills de Déu en els cors dels quals l'Esperit Sant habita com en un temple, té per llei el manament nou d'estimar com el mateix Crist ens ha estimat» (*Lumen gentium*, 9).

La llibertat cristiana és la més exigent de les vocacions, perquè és una crida a l'amor, i no hi ha res més exigent que l'amor. El cristià, per l'Esperit Sant que habita en el seu cor, pot dir que ell té el pensament de Crist i que l'amor mateix de Crist actua en el seu cor. Aquesta és la llibertat: *On hi ha l'Esperit del Senyor hi ha la llibertat* (2Co 3,17). Per això mateix el cristià no solament sap quina és la voluntat de Déu, sinó que, a més, també sap que la força de l'amor de l'Esperit fa possible el compliment d'aquesta voluntat. Ens diu sant Pau: *Tots els qui són guiats per l'Esperit de Déu són fills de Déu. Perquè vosaltres no heu rebut un esperit d'esclau que us faci tornar a caure en el temor, sinó l'Esperit que ens ha fet fills i ens fa cridar: «Abbà, Pare!* (Rm 8,14-15).

Agenda litúrgica de la setmana.....

31 ■ Diumenge de la Pentecosta

/ B. La Visitació de la Mare de Déu. Santa Amèlia, verge (s. VII?). Santa Petronella, verge (s. I).
Lectures: Fets 2,1-11 / Salm 103 / 1 Corintis 12,3b-7.12-13 / Joan 20,19-23

Litúrgia de les hores: Setmana 1

1 ■ Dilluns. Sant Justí, màrtir (s. II).
Lectures: Tobit 1,3;2,1a-8 / Salm 111 / Marc 12,1-12

2 ■ Dimarts. Sant Marcel·lí i sant Pere, màrtirs (†303).

Lectures: Tobit 2,9-14 / Salm 111 / Marc 12,13-17

3 ■ Dimecres. Sant Carles Luanga i companys, màrtirs (†1886). Santa Clotilde, reina (†545).

Lectures: Tobit 3,1-11a.16-17a / Salm 24 / Marc 12,18-27

4 ■ Dijous. Sant Francesc de Carraciolo, prevere (1563-1608). Santes Noemí i Rut.

Lectures: Isaïes 52,13-53,12 / Salm 39 / Lluc 22,14-20

5 ■ Divendres. Sant Bonifaci, màrtir (†754).

Lectures: Tobit 11,5-17 / Salm 145 / Marc 12,35-37

6 ■ Dissabte. Sant Norbert, arquebisbe (†1134). Beat Josep M. Peris Polo, prevere i màrtir (1889-1936).
Lectures: Tobit 12,1.5-15.20 / Tobias 13,2-8 / Marc 12,38-44

7 ■ Diumenge de la Santíssima Trinitat / B. Sant Pere de Còrdova, màrtir (†851). Sant Robert, abat (†1159).

Lectures: Deuteronomi 4,32-34.39-40 / Salm 32 / Romans 8,14-17 / Mateu 28,16-20

Josep Perarnau, doctor «honoris causa» | C.F.

El dia 28 d'abril al migdia, al paranimf de la Universitat de Barcelona, va tenir lloc la investidura de Mn. Josep Perarnau i Espelt com a doctor *honoris causa*, un reconeixement molt merescut i aplaudit per més que l'homenatjat l'acceptés una mica sorneguerament.

Josep Perarnau va néixer l'any 1928 a Avinyó (bisbat de Vic), però ben aviat la seva família es va traslladar a Puig-reig (bisbat de Solsona). Fou just al Seminari de Solsona on cursaria molt brillantment els estudis eclesiàstics entre 1940-1952. Ordenat prevere el 31 de maig d'aquest darrer any durant el Congrés Eucarístic Internacional de Barcelona i després d'una breu estada a Cardona com a vicari, de seguida se l'endugué cap a Sogorb el Dr. Josep Pont i Gol, que n'havia estat nomenat bisbe, així com havia cridat també amb ell Mn. Antoni Deig i Clotet, vicari de Berga; si ambdós havien estat alumnes predilectes seus al Seminari solsoní, ara l'un, Perarnau, esdevindria el seu teòleg assessor, i l'altre, Deig, el seu secretari particular. Aquesta companyonia es posaria en evidència al cap de poc temps, durant el Concili Vaticà II, quan tots tres anirien i vindrien de Roma talment la santíssima trinitat, amb dos detalls molt significatius: el doctor Pont donaria a llum una molt famosa carta pastoral sobre el dit esdeveniment i, tots tres, sota la direcció del Perarnau, ja des de Sogorb-Castelló, publicarien la primera edició catalana dels textos conciliaris.

Aquests serien els antecedents que es refereixen al nou doctor *honoris causa*. Estudis posteriors a Salamanca, Munic, Roma, Barcelona... Professor de teologia, durant

molts anys, a la Facultat de Teologia de Barcelona i de Roma. I, simultàniament, es dedica com un foll a la recerca i l'estudi de textos catalans antics i en publica un anuari amb aquest mateix títol: *Textos Catalans Antics* (amb 27 volums ja editats des de l'any 1982). Se centra sobretot en quatre prohoms de casa nostra: Arnau de Vilanova, Ramon Llull, sant Vicent Ferrer i Francesc Eiximenis. És justament aquesta seva imponent tasca investigadora la que va fer que la Universitat de Barcelona, a petició de la Facultat de Filologia, es fixés en ell per a doctorar-lo.

L'acte acadèmic va revestir una solemnitat extraordinària, memorable, amb tot el protocol del cas. La reconeguda catedràtica de filologia, Lola Badia, féu, com a padrina del doctor Perarnau, el discurs d'investidura començant amb aquestes paraules: «Josep Perarnau i Espelt és el medievalista més prolífic i destacat dels que treballen en el terreny de la documentació i estudi de la producció intel·lectual a l'antiga Corona d'Aragó... No és exagerat comparar Josep Perarnau amb Joan Coromines per la vastitud de la seva obra i la tenacitat i l'eficàcia de la seva dedicació al treball. També comparteix amb aquest gran personatge les conviccions i l'entusiasme pel llegat cultural català.» I després de fer al·lusió als diversos premis i guardons que li han estat concedits, com el de la Crítica Serra d'Or (1993), el Nacional de Cultura per a Investigació del Patrimoni Cultural (1996), la Medalla Narcís Monturiol de la Generalitat de Catalunya (1998) i el Premi de la Crítica als Estudis Filològics (modalitat Literatura) de l'Institut Interuniversitari de Filosofia Valenciana (2000), acabava dient: «És per aquestes raons que ens omple de satisfacció haver obtingut per a Josep Perarnau i Espelt el doctorat *honoris causa* per la Universitat de Barcelona.» Val a dir que el nostre home és també membre numerari de l'Institut d'Estudis Catalans (1990) i fundador del Centre italià de Lul·lisme i de l'Aula Lul·liana de Barcelona.

Llavors arribà el torn del doctor Perarnau, el qual, des de la trona lateral del paranimf, talment un predicador religiós dels vells temps, va engegar

un discurs de primera categoria. Després de fer una mica d'història referint-se als sis segles de la prestigiosa Universitat de Barcelona, substituïda despòticament «per la Real Universidad de Cervera» per Felip V (1717), i de manifestar el seu agraïment sincer, el savi va donar pas a l'home confessant, aquest, que hauria estat feliç, molt feliç, de poder veure el seu pare i la seva mare entre els molts familiars que l'escoltaven (germans, nebots i altres), i va donar pas també al creient cristià sentint-se enorgullit, «amb plena satisfacció personal», d'anar vestit de color blau cel en honor de la Puríssima Concepció de Maria, patrona justament de la Universitat barcelonina. A continuació, va citar un munt d'eclesiàstics catalans experts que l'han precedit en la feina de l'immens camp de les fonts escrites de la gran història cultural de Catalunya, entre els quals els darrerament traspassats i enyorats P. Miquel Batllorí Munné i Mn. Josep M. Marquès Planagumà, i dels quals, va dir, «un servidor em considero el fanalet de la cua». Veient que no podia pas comentar tots els treballs que ha fet sobre els esmentats autors medievals, es limità a parlar de Ramon Llull i, en concret, de les moltes acusacions d'heretgia de què fou objecte per part de l'inquisidor general de la Corona Catalano-Aragonesa, el frare dominicà gironí Nicolau Eimeric, acusacions fruit d'una sistemàtica falsificació textual i doctrinal (i només dels llibres escrits per Llull en català, no en llatí!), i que el doctor Perarnau s'ha entretingut a desmuntar una per una de manera irrefutable. A veure, a veure si l'actual papa Benet XVI, acabà desitjant l'orador, serà capaç de reprendre el procés de canonització del gran Ramon Llull que l'any 1750 un seu predecessor, Benet XIV, va suspendre per les sospites d'heretgia malèvolament atribuïdes: llavors el nostre beat de Mallorca, després d'una eternitat de segles, esdevindria sant!

I com que Perarnau no para de furgar en tots els arxius del món talment una rata cellarda, resulta que, encara el dia 5 de març proppassat, en repassar la descripció d'un dels manuscrits medievals d'obres de Ramon Llull, conservats a la Biblioteca Ambrosiana de Milà, es va trobar amb un petit dibuix enigmàtic, escrit amb tinta vermella, damunt la R inicial de Raimundus,

que és clarament una corona, de què?, de qui? I ja hi som: el nostre incansable estudiós ja no podrà dormir fins que hagi pogut desxifrar el significat del dibuix, per a ell l'equivalent d'una aurèola, senyal de la veneració religiosa que el copista (de Montpeller?) professava al futur sant.

La celebració del dia 28 d'abril, que, tot i allargar-se més de dues hores, no es feia pas pesada, encara va comptar amb el lliurament d'un centenar de títols de doctor de diverses disciplines, apadrinats tots ells pel flamant doctor *honoris causa*. I després de la concessió, encara, del XII Premi Claustre de Doctors de la UB, fou el rector Dídac Ramírez qui posà punt final a la festa amb el seu parlament felicitant-se d'un acte tan ple «de litúrgia i de vida». No, qui coronà la festassa foren els nombrosos assistents a la cerimònia, els quals, si ja havien estat saludats al principi i acompanyats diverses vegades pel cor de la Universitat de Barcelona, entonaren a peu dret el mític himne estudiantil: «Gaudeamus igitur».

Val a dir que entre la gentada que omplia de gom a gom la sala, a més de les autoritats eclesiàstiques representades pel cardenal Lluís Martínez Sistach i els bisbes Jaume Traserria i Pere Tena, i de totes les altres autoritats acadèmiques del cas, hi havia també força capellans de Solsona, Vic, Barcelona i altres diòcesis, amics, deixebles i admiradors de l'homenatjat.

Quina patxoca que feia el nostre molt estimat Josep Perarnau i Espelt amb el birret de doctor! I pensar, com diu un condeixeble seu solsoní, «que deu tot el que sap / als beneïts cigrons del Seminari!». Josep, gràcies per tot. Quin honor per a l'Església i per a Catalunya!